

ЖАНРОВА СПЕЦІФІКА АНЕКДОТУ І ПОСТФОЛЬКЛОР

У статті розглядаються жанрові ознаки анекдоту та їх динаміка у зв'язку з розвитком постфольклору. Увага акцентується на постфольклорній природі сучасного анекдоту, ознаками якої можна вважати множинність джерел (традиційний фольклор, масова культура, повсякденність), нові форми функціонування (письмова, аудіо-, відео-, інтернет), збільшення ролі індивідуального авторства, функціональна маргінальність тощо.

Ключові слова: фольклор, постфольклор, анекдот, трансмісія, динаміка функціонування.

Постановка проблеми. Сучасний анекдот побутує у соціокультурних умовах, в котрих функціонує постфольклор, і це зумовлює специфіку анекдоту як жанру. У науковому дискурсі розглядаються основні риси анекдоту, проте без співвіднесеності їх з особливостями постфольклору [1], [2], [3]. Між тим, такий аналіз є актуальним, оскільки анекдот, один з найбільш поширених жанрів сучасного фольклору, постійно зазнає змін (зокрема, в останні десятиліття), і багато з цих змін безпосередньо пов'язані з тими умовами, які впливають і на постфольклор. Тому аналіз цих умов дозволить повніше виявити не тільки риси та особливості побутування анекдоту, а й деякі характеристики динаміки його функціонування.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серйозні дослідження міського фольклору містяться в роботах С. Ю. Неклюдова. Вчений виділяє феномен постфольклору на основі розробленої ним класифікації "фольклор архаїчний, традиційний, постфольклор", аналізує особливості міського фольклору (поліцентричність, трансформацію функцій тощо), відмінність його від сільського (відрив від землі, зміна форми трансмісії, міфологізація міського простору то що) [4], [5], [6], [7].

Впродовж двох останніх десятиліть у полі зору дослідників в постфольклору знаходиться його генезис, типологічні особливості, система жанрів, особливості фольклору окремих міст (напр., Санкт-Петербурга [8]). Так, Е. Р. Секачова аналізує формування постфольклору як нового типу культури індустріального суспільства на межі XIX-XX ст., що виникає внаслідок технічного прогресу і характеризується трансформацією традиційної системи цінностей [9]. О. С. Архіпова та С. Ю. Неклюдов розглядають історію вивчення міського фольклору, його генезис, особливості збирання (напр., переваги та недоліки самозапису

носіїв традиції) [10], [11]. І. С. Веселова аналізує особливості деяких усних розповідей (анекдот в роботі не представлений), що функціонують у сучасному місті: їх структуру, характеристики персонажів, специфіку побутування [12]. Л. Г. Ядишинікова розглядає взаємний вплив міського фольклору і повсякденності (результатами якого, приміром, стають типізація, фрагментарність фольклору тощо) [13].

В українській фольклористиці комплексне дослідження постфольклору належить Н. А. Лисюк. У монографії "Постфольклор в Україні" дослідниця розглядає джерела постфольклору, його відмінності від фольклору традиційного (швидка змінюваність і низький рівень варіативності текстів тощо), систему жанрів (в т. ч. парафольклорних), функціонування фольклору в умовах білінгвізму [14].

Поза увагою дослідників залишаються особливості анекдоту в порівнянні з основними рисами постфольклору. Тому **мета статті** – розглянути жанрові ознаки анекдоту та їх динаміку у зв'язку з розвитком постфольклору.

Виклад основного матеріалу. Зародження міської фольклорної традиції починається на межі XVII-XVIII ст., а остаточно формується вона вже в XIX-XX ст. Різні дослідники по-різному визначають джерела цієї традиції. Власні роздуми і праці науковців дозволяють виділити такі джерела: 1) традиційний фольклор; 2) масову культуру і видовища (до середини XIX ст. – ярмаркові вистави, з 1880-х гг. – європейські оперети і фарси, в XX в. -кінематограф) [7]; 3) авторську художню (в т. ч. елітарну) культуру; 4) традиції міського життя [14, 74].

Ці джерела характерні і для анекдоту. Так, одночасний вплив селянського фольклору та елітарної ("учено-артистичної") культури, відзначений В. М. Прокоф'євим [15], позначився на тому, що сучасний анекдот об'єднав у собі риси соціально-побутової казки (сюжети, типи персонажів) і салонного (історичного, літературного) анекдоту (інтерес до відомих особистостей, частина сюжетного фонду). Деякі особливості такої контамінації описані в монографії Є. Курганова "Анекдот як жанр" [16].

Не викликає сумнівів вплив на анекдот і масової культури, наприклад, кінематографа, який займається не лише створенням власних сюжетів та персонажів, а й "спрощенням" літературних (подібно до лубочних версій "високої словесності"), що сприяє їх подальшій фольклоризації [6, 10]. Приміром, саме від кінематографічних (і мультиплікаційних), а не літературних образів походять такі персонажі анекдотів, як Штирліц, Шерлок Холмс і доктор Ватсон, Василь Іванович і Петъка, Вінні Пух і П'ятачок, Крокодил Гена і Чебурашка, поручик Ржевський, Наташа Ростова

та ін. [17], [18], [19], у зв'язку з чим навіть виникає термін "кінозалежний анекдот" [20]. Запозичується при цьому лише ім'я персонажа, а функції, які він виконує, істотно трансформуються (інвертуються або перебільшуються, як зазначає О. Ф. Белоусов [17]). Так, перевернутими є ідеалізовані образи Штирліца, Шерлока Холмса, а утриуваними – образи, що вже мають у своїй основі певні недоліки (Ватсон – відсутність кмітливості, поручик Ржевський – вульгарність тощо).

Вплив кінематографічних творів співвідноситься і з такою особливістю постфольклору (яка яскраво проявилася в анекдоті), як цитатність: багато творів міського фольклору ґрунтуються на основі переосмислення запозичень з корпусу текстів масової культури [14, 120]. Не лише кіно, але й вся масова культура (масова література, телебачення, реклама тощо) виступає в ролі об'єкта пародіювання анекдоту, який обігріє як окремі фрази, так і загальну структуру текстів (рекламних, новинних тощо):

«- Подивіться на ціни на бензин...
- Потім на мене...
- Знову на ціни на бензин!
- І знову на мене...
- Так! Я на коні!»

Масова культура та ЗМІ служать для анекдоту також джерелом для обігрування стереотипів. Так, С. Грехем відзначає, що образ чукці в анекдоті багато в чому обумовлений творами радянської маскультури (фільми "Семеро смелых" 1936 р. та "Начальник Чукотки" 1966 р., шлягер "Самолет – ничего, а олени лучше..." 1972), в яких чукці зображені відсталим народом [21].

С. В. Алпатов відзначає, що нерідко штампи, стереотипи, тиражовані ЗМІ, використовують фольклорну традицію для свого "прикриття" [22, 6], в результаті чого виникає таке явище, як "фальшлор". З одного боку, можна погодитися з дослідником і відзначити, що фольклор, вводячи в традицію стереотипи масової культури, творчо переосмислює їх (напр., анекдот ставиться до них критично, часто висміює). Але, з іншого боку, досить складно визначити, який твір створювався щиро і для "внутрішнього споживання", а який на замовлення. Адже не завжди творець і транслятор фольклорного тексту (носій традиції) підходить до стереотипів критично, нерідко він цілком серйозно сприймає їх, переносячи у твір. Втім, навіть анекдоти, створені політехнологами і спрямовані на "зовнішнє прикриття штампів", можна вважати фольклорними, якщо вони почали масово поширюватися самими носіями традиції і набули варіативності. Проблема розмежування

"фольклору" і "фальшлору", "фейклору" вимагає в подальшому більш серйозних розробок.

Наступне джерело анекдоту – традиції повсякденного життя, засновані на повторюваності конкретних процесів. Л. Г. Ядришнікова відзначає, що така повторюваність веде до типізації та традиційності. Щоб усвідомити нову ситуацію, носій традиції вводить її в рамки одного з уже наявних типів, тобто, по суті, перестворює. Ця інтерпретація нерідко характеризується зниженням, тому що тілесно-предметна сфера, будучи невід'ємним елементом повсякденності, максимально проста для розуміння[13]. Типізація, опис злободенних ситуацій і комічне зниження відносяться до основних ознак анекдоту. Як приклад можна навести тексти політичної тематики, в яких події державної та міжнародної важливості трактуються з побутової точки зору:

«После окончания очередного московского кинофестиваля Бриджит Бордо говорит Брежневу на банкете в Кремле:

- Почему бы вам не открыть границу для всех желающих?

Леонид Ильич в ответ грозит ей пальцем:

- Хочешь со мной наедине остаться, крошка?»

Навіть якщо у персонажа є конкретний історичний прототип, його образ в анекдоті – не розгорнутий характер, а певний тип: шахрай, дурень, мудрій правитель тощо. Орієнтація на традиції повсякденності характерна як для постфольклору, так і для фольклору традиційного. Для сільського анекдоту (як і для гумористичного фольклору в цілому) також характерні типізація і комічне зниження (про ці особливості гумористичного фольклору див. [23, 39]).

Наступна особливість – це використання носіями постфольклорної традиції "надконтактних" форм трансмісії (радіо, телебачення, кіно тощо), в результаті чого знижується варіативність текстів [24, 130]. С. Ю. Неклюдов підкреслює, що фіксовані тексти (надруковані, розміщені на аудіо- чи відео-носіях), особливо ті, які набувають популярності, нерідко чинять впливають на функціонування фольклорного твору як певна "контролююча інстанція", знижуючи роль інших варіантів цього тексту. Як приклад дослідник наводить аудіозаписи пісень "Гоп-со-сміком", "Бублики" та ін. у виконанні Л. Утьосова [11]. Стосовно анекдоту ця тенденція розвивається у двох напрямках. В усному побутуванні жанр зберігає варіативність, навіть якщо адресант спирається на прочитаний текст (внесення змін з орієнтацією на ситуацію спілкування і соціокультурні характеристики адресата, відсутність "контролюючих пунктів" у вигляді рими і розміру рядка). У письмовому функціонуванні

варіативність, безумовно, знижується, тому що тексти нерідко "перекочовують" з одного письмового нося (збірника, газетної рубрики тощо) до іншого без істотних змін. Зниженням варіативності сприяє й інтернет, в якому тексти анекdotів поширяються за допомогою функцій copy-paste і repost (докладніше про вплив цих функцій див. [25]).

Нові форми трансмісії сприяють і збільшенню ролі індивідуального авторства [7]. Так, видаються збірки авторських анекdotів (напр., [26]). В інтернеті нерідко розміщаються анекdoti із зазначенням авторства та значком копірайту. М. Д. Олексіївський вважає, що в міському фольклорі критерій анонімності стає факультативним. Як приклад дослідник наводить ситуацію з Карлом Радеком (1885-1939), якому присували авторство ряду анекdotів про Сталіна, одним із персонажів яких іноді виступав і сам Радек [27].

Технічно опосередковані форми трансмісії також прискорюють поширення фольклорних текстів і розширяють сферу їх побутування. З одного боку, мова йде про швидкість ЗМІ та інтернету, з іншого – про зняття "психологічних" бар'єрів (див. [24, 68]), присутніх при контактній комунікації. Так, усне побутування багатьох анекdotів обмежується самоцензурою з етичних причин (грубі, вульгарні, містянь інвективну лексику або образливий натяк на реципієнта тощо). Адресант, що розміщує анекdot у ЗМІ або інтернеті, практично нічого не знає про свого адресата (крім, хіба що, приблизних відомостей про "потенційних читачів" того чи іншого видання) і про ситуацію, в якій твір буде прочитано, і це знімає перешкоди для функціонування текстів (нерідко на шкоду нормам моралі). У результаті відбувається швидка зміна "асортименту текстів", аж до появи і згасання в найкоротші терміни цілих циклів анекdotів (напр., про гіпнотизерів, дистрофіків тощо, див. про це [7]).

До швидкої зміни постфольклорного репертуару призводить і дуже насичене і швидко оновлюване інформаційне поле (фільми, музика, художні твори, блоки новин тощо), навколо якого є середовище, що оточує сучасну людину. Реалії швидко виникають, і так само швидко зникають. А з втратою актуальності явища, що висміюється в анекdotі, втрачається сенс і самого анекdotу (напр., тексти про "новых русских").

Ще одна особливість постфольклору – інтенсивний міжетнічний обмін. Він відзначався К. В. Чистовим ще в 1986 р. [24, 17] і значно посилився в результаті глобалізації, що дозволило Н. А. Лисюку в 2012 р. говорити про наднаціональність [14, 345] і мультикультуралізм [14, 110] постфольклору. Так, з інших культур запозичуються окремі анекdoti і цілі цикли (напр., про білявок). Тенденція перекладу іноземних

анекдотів існувала ще в Радянському Союзі, при цьому в текстах навмисно зберігався іноземний колорит для "відсторонення" висміюваних в них негативних реалій від радянської дійсності (див. [28]). Зараз, навпаки, при запозиченні намагаються внести "національний колорит", адаптувати тексти (див. [29]). Якщо описувана в анекдоті ситуація актуальна для культури-реципієнта, текст входить до активного побутування. В умовах глобалізації кількість подібних міжкультурних ситуацій збільшується, в результаті чого збільшується і кількість запозичень текстів, мотивів, персонажів з різних культур (з подальшим творчим переосмисленням). Сприяє цьому і створення єдиного інформаційного простору (відкритий доступ до текстів інших культур), а також вивчення іноземних мов, що посилилося в останні десятиліття.

Такі особливості постфольклору, що відзначаються Н. А. Лисюком, як аморальність, обсценність і лайливість [14, 345], реалізуються в багатьох анекдотах (вульгарних, садистських тощо). Обумовлені вони, з одного боку, вже відзначеним вище комічним зниженням в область тілесного низу, а з іншого – висміюванням будь-яких соціальних норм, характерним для анекдоту.

Ще одна особливість обумовлена поліцентричністю міського середовища, на яку звертає увагу С. Ю. Неклюдов. Така поліцентричність веде до формування відносно замкнених соціальних груп, субкультур тощо, які відрізняються непостійністю і нечіткістю кордонів. Людина може належати до декількох груп (за професією, навчанням, інтересами; по необхідності: місця лікування, ув'язнення, відпочинку). Відповідно, міський фольклор фрагментований за цими ж критеріями. Це розвиває, на думку дослідника, дві протилежно спрямовані тенденції: 1) формування "закритих" традицій різних співтовариств; 2) проникність кордонів таких осередків (у т. ч. і "закритих" колективів), що веде до побутування творів за межами середовища, що їх породило (напр., популярність у суспільстві "благих" пісень) [7]. Легкості та швидкості поширення текстів субкультур сприяє і розвиток засобів відео- та звукозапису. Н. А. Лисюк відзначає, що ці тенденції обумовлюють фрагментарність і соціокультурний поліцентризм постфольклору, який являє собою мозаїку, складену з фрагментів, що створюються і розповсюджуються окремими соціальними групами [14, 113]. Розвитку фрагментарності міського фольклору сприяє і той факт, що особистість, занурена у швидко змінну реальність міста, не прагне до відтворення у фольклорі цілісного життя, а "схоплює" окремі ключові епізоди. Відповідно, масив анекдотів

відображає як поліцентричність міського середовища (анекdoti різних співоваристств), так і фрагментарність, "мозаїчність" картини світу (анекdoti – невеликі епізоди, що нерідко суперечать один одному).

Фрагментарністю, почали, зумовлено й те, що постфольклор (а разом з ним і анекdot) не відіграє універсальної ролі [14, 110], йому властива функціональна маргінальність, втрата багатьох функцій, які були характерні для традиційного фольклору (обрядових, релігійних), і обмеження обсягу і ролі функцій, що залишилися. Відносно стабільними залишаються, на думку Н. А. Лисюк, комунікативна, пізнавальна, естетична, розважальна, психотерапевтична та деякі інші функції [14, 124]. Це пов'язано і з тим, що паралельно з фольклором розвиваються інші сфери культури (релігія, література, ЗМІ, масова культура, інтернет), що передають ряд його функцій. Так, в анекdoti з відміною цензури втрачається функція "повсякденного спротиву" (докладніше про цю функцію див. [30]). А в письмовому побутуванні – її комунікативна (і значно слабшаюча консолідація та стратифікація функцій).

Висновки. Отже, анекdot, зароджуючись в руслі традиційного фольклору (сільський анекdot) і салонної культури (історичний, літературний анекdot), потрапляє потім у соціокультурні умови, в яких функціонує постфольклор. Маючи таку рису, як швидка пристосуваність, анекdot легко адаптується до нового середовища, стає одним із жанрів постфольклору, зберігаючи при цьому риси, актуальні і в традиційному, і в постфольклорі (типізація, опис злободенних ситуацій, комічне зниження), і набуваючи нових, таких як цитатність, обігрування текстів масової культури та ЗМІ (на рівні структури, фраз, персонажів, стереотипів тощо); використання "надконтактних" форм трансмісії (радіо, телебачення, кіно тощо); зниження варіативності; збільшення ролі індивідуального авторства; висока швидкість і легкість поширення текстів, розширення сфера побутування; швидка змінюваність репертуару; творча адаптація явищ з інших культур; ненормативність виборі тем та лексики (факультативна риса); поліцентричність (анекdoti різних співоваристств); фрагментарність ("мозаїчність" картини світу, зображення окремих епізодів життя); функціональна маргінальність. Деякі з цих рис (зниження варіативності, розширення сфера побутування, функціональна маргінальність) анекdot набуває лише в 90-і рр. з відміною цензури і освоєнням "надконтактних" форм трансмісії.

Список використаної літератури

1. Буркин А. Дополнения к разысканиям в области анекдотической литературы [Электронный ресурс] – Режим доступа: URL : <http://aesthetica.narod.ru/anekdotos.htm>.
2. Кімакович І. Новітній український анекдот як виклик ХХІ століття: до питання про сутність сучасних способів обміну інформацією // Народна творчість та етнографія. – 2005. – №6. – С. 88-93.
3. Шмелева Е. Я. Русский анекдот: Текст и речевой жанр / Е. Я. Шмелева, А. Д. Шмелев. – М.: Языки славянской культуры, 2002. – 144 с.
4. Неклюдов С. Ю. Несколько слов о "постфольклоре" [Электронный ресурс]. – Режим доступа :URL :<http://www.ruthenia.ru/folklore/postfolk.htm>.
5. Неклюдов С. Ю. Устные традиции современного города: смена фольклорной парадигмы // Исследования по славянскому фольклору и народной культуре. Studies in Slavic Folklore and Folk Culture. – Вып. 2. / Под ред. А. Архипова и И. Полинской. – Oakland : Berkeley Slavic Specialties, 1997. – С. 77-89.
6. Неклюдов С. Ю. Фольклор современного города// Современный городской фольклор / Рос.гос. гуманитар. ун-т ; Ин-т высш. гуманитар. исслед. – М. : Рос.гос. гуманитар. ун-т, 2003. – С. 5-24.
7. Неклюдов С. Ю. Фольклорные традиции современного города // ЭтнологияUrbana / Под ред. Николая Ненова. – София :Импресарско-издателскаъща "РОД", 2005. – С. 210-233.
8. Синдаловский Н. А. Не претендую на истину в последней инстанции : современный петербургский городской фольклор / Н. А. Синдаловский // Нева. – 2008. – № 9. – С. 180-189.
9. Секачева Е. Р. Городской фольклор как феномен массовой городской культуры начала XX в. // Новый исторический вестник. – 2001. – № 5. – С.67-74.
10. Архипова А. С., Неклюдов С. Ю. Фольклор на асфальте // Живая старина. – 2007. – № 3. – С. 2-3.
11. Неклюдов С. Ю. Фольклор после фольклора : [беседа с фольклористом, профессором РГУ] / С. Ю. Неклюдов ; записала О. Балла // Знание-сила. – 2010. – N 7. – С. 91-98.
12. Веселова И. С. Жанры современного городского фольклора: повествовательные традиции :дис. ... кандидата филол. наук : 10.01.08 / Веселова Инна Сергеевна. – М., 2000. – 189 с.
13. Ядрышникова Л. Г. Фольклор и постфольклор в культурных практиках повседневности : автореф. дис. на соискание учен.степени канд. культурологии : спец. 24.00.01 "Теория и история культуры" / Л. Г. Ядрышникова. – Екатеринбург, 2008. – 27 с.
14. Лисюк Н. А. Постфольклор в Україні / Н. А. Лисюк. – К. : Агентство "Україна", 2012. – 348 с.
15. Прокофьев В. Н. О трех уровнях художественной культуры Нового и Новейшего времени (к проблеме примитива в изобразительных искусствах) // Примитив и его место в художественной культуре Нового и Новейшего времени. – М. : Наука, 1983. – С. 6-28.
16. Курганов Е. Анекдот как жанр / Е. Курганов. – СПб: Академический проект, 1997. – 123 с.

17. Белоусов А. Ф. Анекдотический цикл о Крокодиле Гене и Чебурашке // Проблемы поэтики языка и литературы : Материалы межвузовской научной конференции (22-24 мая 1996 г.). – Петрозаводск : Изд-во КГПУ, 1996. – С. 86-89.
18. Лурье В. Ф. Анекдоты о Шерлоке Холмсе и докторе Ватсоне [Электронный ресурс]. – Режим доступа : URL : http://www.ruthenia.ru/folktee/CYBERSTOL/I_AM/holms.html
19. Лурье В. Ф. "Поручик Ржевский, старый мой приятель" [Электронный ресурс]. – Режим доступа : URL : http://www.ruthenia.ru/folktee/CYBERSTOL/I_AM/rjevsky.html
20. Архипова А. С. Штирлиц подвел итоги... Особенности возникновения каламбуров в кинозависимых анекдотах / А. С. Архипова // Логический анализ языка. Языковые механизмы комизма. – М. :Индрик, 2007. – С. 475-498.
21. Грэхем С. Цикл анекдотов о чукчах: откуда, однако? / С. Грэхем // Живая старина. – 2007. – №4. – С. 33-35.
22. Аллатов С. В. Сталин и фольклор // Литература. – 2003. – № 9, 1-7 марта. – С. 5-6.
23. Блажес В. В. Современные устные юмористические рассказы в их связи с народной поэтической традицией / В. В. Блажес // Фольклор Урала. Современный фольклор промышленного региона. – Свердловск : Изд-во УГУ, 1989. – С. 38-47.
24. Чистов К. В. Народные традиции и фольклор. Очерки теории / К. В. Чистов. – Л. : Изд-во "Наука", 1986. – 303 с.
25. Алексеевский М. Д. Очерки из современной истории российского политического анекдота // Русский политический фольклор: Исследования и публикации / Отв. ред. А.А. Панченко. – М.: Новое Издательство, 2013. – С. 250-305.
26. Судак И. Штирлиц в авторских анекдотах. Сборник / И. Судак. – К. : Нора-Друк, 2003. – 47 с.
27. Алексеевский М. Д. Анекдоты от Зюганова: фольклор в современной политической борьбе [Электронный ресурс]. – Режим доступа :URL : http://anthropologie.kunstkamera.ru/files/pdf/012online/12_online_alekseevsky.pdf
28. Дементьев В. В. Анекдот в эпоху цензуры: способы публичной презентации (опыт диахронического анализа анекдотов на материале журнала "Крокодил") / В. В. Дементьев // RespectusPhilologicus. – №18 (23). – 2010. – С. 26-40.
29. Вернер Д. А. "Анекдоты из России" и фольклор интернетовской эпохи [Электронный ресурс]. – Режим доступа : URL : http://old.russ.ru/netcult/20030617_verner.html.
30. Єремеєва К. А. Радянський політичний анекдот як форма повсякденного спротиву / К. А. Єремеєва, В. О. Куліков // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна. – 2011. – №982 : Сер. Історія. – Вип. 44. – С. 228-241.

Одержано редакцією – 22.10.2014. Прийнято до публікації – 15.12.2014.

Аннотация. Бережный В. Жанровая специфика анекдота и постфольклор. В статье рассматриваются жанровые признаки анекдота и их динамика в связи с развитием постфольклора. Внимание акцентируется на

постфольклорный природе современного анекдота, признаками которой можно считать множественность источников (традиционный фольклор, массовая культура, повседневность), новые формы функционирования (письменная, аудио-, видео-, интернет), увеличение роли индивидуального авторства, функциональная маргинальность и т. д.

Ключевые слова: фольклор, постфольклор, анекдот, трансмиссия, динамика функционирования.

Summary. Berezhnyi V. Genre specificity of anecdote and folklore post. The article discusses the anecdote genre features and their dynamics in connection with the development postfolkloru. Focuses on the nature of modern postfolklorny anecdote features which can be considered a multiplicity of sources (traditional folklore, popular culture, everyday life), new forms of functioning (written, audio, video, Internet), an increase in the role of individual authorship, functional marginality and so on.

Keywords: folklore, postfolklor, anecdote, transmission dynamics of functioning.